

# Flyknit

---

ENRIC CALPENA

LA PRIMERA VEGADA que va veure com recollien un cadàver el va desagradar molt. Probablement era un home, encara que a la distància que estava el cos no li va quedar del tot clar. Mentre anava corrent, sense disminuir el ritme suau que li agradava dur de bon matí, va poder anar veien millor l'escena. Hi havia dos agents de la municipal al costat de l'home boca terròs, sense fer res, fumant, esperant probablement una ambulància. Les petites onades de la platja sovint remullaven una mica més els peus descalços del mort i això el va fer pensar que no podia distreure's mirant, perquè encara es mullaria ell mateix. A més, era el segon dia que duia les Flyknit de 300 euros i encara que teòricament les sabatilles no haurien de patir per l'aigua de mar, no es volia arriscar. Quan ja va estar gairebé a tocar, es va desviar uns metres del grup, però tot i així va passar a poca distància del cap del mort. Era de cabell fosc i potser era jove, difícil de dir. En tot cas, no semblava del país i això el va tranquil·litzar, malgrat que, passat un moment, mentre seguia botant sobre la sorra humida de la platja, s'ho va retreure. No estava bé, un mort és un mort sigui d'on sigui. Però hi ha gent que s'ho busca, sens dubte.

Al dia següent, quan va passar més o menys pel mateix lloc, va tornar a pensar en el mort. No havia llegit encara el diari i les notícies de la televisió només les mirava després de córrer, quan esmorzava, així que no sabia si la troballa d'aquell cadàver havia estat prou important com per a convertir-se en notícia. Si era per ell, no calia, francament. El que havia vist a la platja no ho va comentar amb ningú. La seva dona i ell ho havien deixat feia temps i la veritat és que ara vivia millor que abans, en un apartament ben guarnit, una mica massa gran potser, però còmode. A casa, ara, era molt més fàcil respirar i encara que de tant en tant es deia a ell mateix que el normal seria que se sentís sol i enyorés la

seva ex, la veritat era que ni un sol instant havia pensat amb enyorança dels anys que havien viscut junts. A la feina, tampoc calia explicar res del mort. A la resta de companys no els interessava res el tema i a ell el que pensessin tota aquella colla, tampoc.

A finals de setmana va ser més molest pel running diari, perquè els morts eren tres i hi havia molta gent, sanitaris i policia, al costat. Uns dies després, uns altres i una setmana més tard, un cadàver solitari. Aquest cop no havia arribat ningú encara i, per això, es va permetre el luxe d'aturar-se. Era un noi jove, de cabell curt i sens dubte que estava del tot mort, i això mai era agradable de veure, però mantenia una expressió serena. Els trets eren vagament exòtics, amb un nas gros i ferm i uns llavis fins. Duia una jaqueta de xandall i una samarreta aixecada per l'efecte de l'aigua fins al pit i, enganxat en torn al tors amb cinta adhesiva, una bossa de plàstic. El corredor va mirar a banda i banda de la platja i no va veure ningú i es va decidir, sense pensar-s'hi. Va estirar la ma i va agafar la bossa de plàstic que, amb un petit esforç, es va despendre del cos del noi sense que l'home hagués de tocar la pell morta. Va obrir la bossa i va veure que dins hi havia uns pocs diners, un passaport i un grapat de fotografies. Va agafar les fotografies i se les va quedar en un impuls gens meditat, mentre que deixava a sobre del cadàver la bossa amb el passaport i els diners. Aleshores es va allunyar d'allà corrents, amb un cert neguit que algú el sorprengués enduent-se aquells records.

Fins al cap de dos dies, dissabte, no va voler mirar amb detall les fotos. De bon matí, va seure a la taula de la cuina, es va servir un cafè amb llet i va desembolicar un paquet de galetes. Les fotos eren del noi. El noi abraçat a una senyora gran (la mare?); el noi amb uns amics (germans?); el noi al costat d'una noia (la xicota?)... I sempre, sempre, amb un gos al costat. El gos era estrany, pataner i eixerit, amb un toc de tigre a la pell, amb franges alternades més fosques i més clares i amb unes potes llargarudes. Al corredor els gossos no li feien ni fred ni calor, com la majoria de coses de la vida, però aquell gos tigrès, aquella mirada viva, tan estirat i fibrós, el va remoure. Va deixar les fotografies de banda, va agafar l'ordinador i va començar a buscar si hi havia alguna raça de gos similar i no en va trobar. Saltava d'una foto d'un gos a una altra, sense sentit, fins que va anar a parar a la pàgina d'un refugi de gossos no gaire llunyà de casa. I allà estava fotografiat, la mateixa posició, les mateixes taques. El corredor va començar a comparar les fotografies amb la pantalla i, encara que no estava del tot segur, les semblances eren

molt grans. Va mirar l'adreça del refugi, va agafar les claus del cotxe i després se'n va anar a buscar el gos.

Al refugi es van posar molt contents que algú volés acollir aquell gos que feia tan poc que havia arribat. No els va agradar molt aquell home tan inexpressiu, però no li van posar entrebancs. Li van fer firmar uns papers, li van mostrar el pla de vacunació del gos i van acomiadar l'animal tan estrany que havien portat feia tan poc.

Al cotxe, el gos es va estirar al seient del darrera, mentre el corredor conduïa cap a casa. No havia tingut mai un gos i, de fet, no sabia si el voldria tenir gaire temps, però allà estava el gos-tigre darrera seu, fet una bola amb cara de pena. El corredor va arribar a casa, va donar-li alguna cosa de menjar al gos i va dedicar-se tot el dia a observar-lo. De bon matí va fer allò que tenia ganes de fer des que l'havia reconegut a la foto. Es va vestir per a córrer, va pujar el gos al cotxe i va anar a la platja. Quan van arribar i va aparcar el cotxe, el gos va començar a mirar inquiet, molt més viu que en totes les hores que havien passat junts fins aquell moment.

Va començar a córrer, com sempre, a la vora del mar, mentre el gos anava més o menys enganxat a ell fins que, després d'una estona, l'animal va sortir disparat, a una velocitat que el corredor no va poder igualar. Va accelerar, però el gos, bordant, s'allunyava fins que es va aturar i es va posar a gemegar. El corredor va reconèixer el lloc, allà on uns dies abans ell havia trobat el cadàver del noi. Finalment va arribar fins on estava el gos-tigre. L'animal el va mirar, com demanant disculpes, es va llençar a l'aigua i es va posar a nedar cap a dins del mar. I aleshores, per primera i darrera vegada a la seva vida, el corredor va saber què havia de fer, amb qui volia estar, a qui estimava, a qui havia d'agrair que la seva vida hagués adquirit algun sentit. Va treure's les Flyknit, les va deixar a la platja i es va llençar a l'aigua seguint aquell gos-tigre en la recerca del seu amic, que potser vivia d'alguna manera més enllà de la línia de l'horitzó.

---

El periodista Enric Calpena (Barcelona) ha dirigit durant 15 temporades el programa 'En guardia!', que emet Catalunya Ràdio, dedicat a la divulgació de la història. Ha publicat una novel·la, 'Memòria de sang' (2014) i 'Barcelona, una biografia' (2015)